

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/134/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117207197
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3117207197.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: L. proti žalovanej: W., o zaplatenie 1.313,21 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. februára 2018, č.k. 20CSp/72/2017-72, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovaná **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazom na § 708 ods. 1, ods. 2, § 710 Obchodného zákonníka, § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 39, § 524 ods. 1, ods. 2, § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 255 ods. 1, ods. 2 CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou žiadal súd, aby žalovanú zaviazal zaplatiť mu sumu 1.313,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.129,70 eur od 14.12.2012 do zaplatenia dôvodiac tým, že na základe zmluvy č. XXXXXXXXXX/XXXX, ktorú uzavreli dňa 10.01.2007 žalovaná so J., poskytla J. žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná porušila svoje povinnosti podľa zmluvy, pretože v stanovených termínoch neplnila splátky. Pôvodný veriteľ pohľadávku zo zmluvy voči žalovanej postúpil žalobcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012. Pohľadávka ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu vo výške 1.313,21 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.129,70 eur, úroku z omeškania vo výške 148,19 eur, riadneho úroku vo výške 35,07 eur a z poplatkov vo výške 0,25 eur. Žalobca si uplatňuje zákonný úrok z omeškania. Od postúpenia pohľadávky do spísania žaloby žalovaná neuhradila žalobcovi žiadnu sumu. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že dňa 10.01.2007 bola medzi J. ako bankou a žalovanou ako majiteľom účtu uzavretá zmluva o bežnom účte č. XXXXXXXXXX/XXXX podľa ustanovenia § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej zmluvy sa menovaná banka zaviazala zriadiť pre žalovanú bežný účet v mene SKK a poskytnúť žalovanej ďalšie dohodnuté bankové produkty, vrátane povoleného prečerpania k účtu po splnení podmienok. Uvedená zmluva je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože súdu prvej inštancie je z rozhodovacej činnosti známe, že obdobné zmluvy veriteľ uzatváral s dlžníkmi vo viacerých prípadoch, a z textu predmetnej zmluvy a obchodných podmienok J., ktoré boli vopred pripravené J., nepochybne vyplýva, že spotrebiteľ, teda žalovaná obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvnila. Bolo preukázané, že medzi J. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 13.12.2012 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, z prílohy ktorej vyplýva, že predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanej titulom nepovoleného prečerpania na predmetnom účte č. XXXXXXXXXX/XXXX v celkovej výške 1.313,21 eur, skladajúca sa z istiny vo výške 1.129,70 eur, úroku z omeškania vo výške 148,19 eur, riadneho úroku vo výške 35,07 eur a z poplatkov vo výške

0,25 eur. Stanovená obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávok bola v danom prípade splnená. Keďže pôvodný veriteľ J. je bankou, zákonodarcom sú v osobitnom zákone stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. Keďže žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovanú na splnenie peňažného záväzku titulom nepovoleného prečerpania na účte, že jej túto výzvu odoslal, a doručil, teda nepreukázal, že pohľadávka bola spôsobilá na postúpenie, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanej absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie výrokom I. žalobu proti žalovanej zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vzhľadom k tomu žalovaná dosiahla v konaní plný úspech, tým jej vzniklo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovaná náhradu trov konania neuplatnila a zo spisu nevyplýva, že by žalovanej vznikli nejaké trovy konania, súd prvej inštancie výrokom II. vyslovil, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti rozsudku prvej inštancie podal žalobca odvolanie v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil, že podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim súhlasom banky. S poukazom na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 19Co/2/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.03.2014, sp. zn. 9Co/35/2013 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018, sp. zn. 24Co/147/2017 uviedol, že ustanovenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami, keďže samotný zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od ustanovení zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. V konaní predložil výzvu zo dňa 23.08.2002, ktorá bola zaslaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a ktorou bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlžnej sumy. Pokiaľ ide o preukázanie jej doručenia, k tomu uviedol, že žalovaná v konaní nespochybnila doručenie výzvy, ani túto skutočnosť nijako nerozporevala. Zastával názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Žalobca poukázal na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanej, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolaciu súdu navrhoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, skôr ako pristúpil k vecnému preskúmaniu odvolania, zisťoval, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), či odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, osobou, ktorá je na podanie odvolania oprávnená, ako aj to, či smeruje proti rozhodnutiu (resp. výroku rozhodnutia), proti ktorému je odvolanie prípustné.

5. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť odvolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a v rozhodovaní súdu nižšieho stupňa sa v občiansko-právnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky,

za splnenia ktorých občiansko-právny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občiansko-právnym súdom (I ÚS 4/2011).

7. Podľa § 362 ods. 1 veta prvá CSP, odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

8. Podľa ust. § 121 ods. 2 CSP, do plynutia lehoty určenej podľa dní, sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť, určujúca začiatok lehoty.

9. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty, najbližší nasledujúci pracovný deň (§ 121 ods. 4 CSP).

10. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 121 ods. 5 veta prvá CSP).

11. Podľa § 386 písm. a) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobcovi doručený prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 28.03.2018 (t.j. v stredu). Lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku začala tak plynúť nasledujúci deň po dni doručenia, t.j. dňa 29.03.2018 a jej posledný deň pripadol na 12.04.2018 (t.j. na štvrtok), ktorý bol riadnym pracovným dňom. Žalobca podal odvolanie elektronicky dňa 13.04.2018, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej odvolacej lehoty.

13. Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie žalobcu ako oneskorene podané odmietol, podľa ust. § 386 písm. a) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

14. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, ak je odvolanie odmietnuté. Preto bolo o trovách odvolacieho konania potrebné rozhodnúť analogicky podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku svojou povahou čo do obsahu a účelu najbližšiu odmietnutiu odvolania (čl 4. ods. 1 CSP), pretože aj v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá podala oneskorené odvolanie.

15. Táto strana, ktorou je v tomto prípade žalobca, je v zásade povinná nahradiť protistrane, v tomto prípade žalovanej, trovy odvolacieho konania. Keďže zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v odvolacom konaní v zmysle § 251 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že jej nárok na ich náhradu nepriznal.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).